Küll ilus öitsemine äratab hääd lootust,
Et selle järel wili walmib säält,
Mis teha wõib, kui sügise ta löikust
Ei saaksi oma põllu päält!
Maailma weidrus walmistaks siis ootust,
Mill kuuleb öige armastaja häält:
„Tule, siin sinul pole aega enam,
Sest taewas arm ja elu on ju kenam!"

Jaan Lipp.

Mõnesugused tükkid.

Kuri tohter. Kui lapsed rahaga mängiwad, siis ei ole see kunagi mitte hää asi ja siis weel koguni mitte, kui raha mõni waskraha on, sest wahel on oma jagu kihwti juures ja seda ei soowi ju keegi mõistlik inimene oma lapsele ega kellegile. Kord käis ühe abielu paari käsi halwaste, kes seda mitte tähele ep ole pannud. Nende lapsukene oli ühe kopiku alla neelanud ja just wanemate eneste silma all. Selle üle hirmusiwad wanemad wäga ja ruttasiwad ruttu tohtri juure, kes weel ainult raha kätte oleks saanud ja nende armast last surmast päästnud. Seesinane tohter oli aga linna päärahawastuwõtja kõige kurjem wihamees ja et nimetatud päärahawastuwõtja kord awaldanud oli, et tema päärahaga wõlgu ei jätta, mitte kopikat ka kellegile ja saawat seda, kas kust tahte wälja tõmbama. Tohter arwas nüüd enesele parajaks ajaks, mill oma wihamehele ninanipsi wõis laskeda ja saatis neid wanemaid edasi päärahawastuwõtja isanda juure, kes isi olewat ütelnud, et tema tahtwat ka seda kõige wiimast kopikut wälja wõtta. Wanemad ei aimanud tohtri pärdiku teust kedagi, waid läksiwad aga kärmeste juhatatud abiandja juure. Sinna jõudnud, leidsiwad nad päärahawastuwõtja, parajaste oma protsenta kokku arwamas, kes nende käest kohe käreda ja walju häälega küsis: „Mis on, nu, nuh, mis on?" „Ah, kostis ärahirmunud lapse ema, „meie lapsukene neelas kopikutüki alla ja kui seda mitte enam kätte ei saa, siis peab

PÃ†Â¤rnu Eesti-rahva Kalender 1881, lk. 31